
De mens in Christus (2)

J.G.Bulthuis

De liefde van onze goede God is geen utopie, geen onbereikbaar ideaal. Zij is ook geen abstraktie, geen onwerkelijkheid. Gods liefde is concreet, aanwezig, werkend, bereikbaar en reëel. Zij is echt te ervaren voor een ieder die gelooft. Het evangelie van het Koninkrijk der hemelen leert ons waar en hoe dat kan. In Romeinen 8:39b wordt dat samengevat met de woorden: ...de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. In Hem dus. Binnen de Christus is alles wat God is, heeft, kan, wil en doet te vinden. In Hem woont de volheid der godheid lichamenlijk (Kol.1:19; Kol.2:9). Hij is het beeld van de onzichtbare God (Kol.1:15) en de afstraling van zijn heerlijkheid (Hebr.1:3). Daarom roept God door het evangelie de mens om 'in Christus' te komen (1 Kor.1:9; 1 Petr.5:10a). Dáár alleen is gemeenschap met de ware God mogelijk. Dáár alleen zal de mens de goddelijke liefde in reële daden van Hem ervaren. Bewustwording van die plaats 'in Hem' is daarom van het grootste belang voor de gelovigen.

De mens

In de uitdrukking 'de mens in Christus' zijn de volgende drie elementen te onderscheiden: de mens – de Christus – het 'zijn in'. Wie en wat de mens is, werd in de studies van broeder Visser jr. uitvoerig behandeld (Stb.6 t/m 20). Daarin werd afgerekend met wat de geest van verwerping en de vrome geest in de loop der eeuwen ons aan kleinerende, minderwaardige en leugenachtige kijk op de mens hebben voorgehouden. De Schepper wil evenwel de rechte kennis over zijn

De Christus

schepping en schepselen openbaar maken (Ps.19; Rom.1:20). De mens moet juist zichzelf níet verliezen en juist géén schade aan zichzelf lijden (Luc.9:25). Een gezond mensbeeld, uit het evangelie opgebouwd, is daarom een aspekt van de waarheid en mede onmisbaar om tot een recht begrip te komen van het geheimenis 'de mens in Christus'. Waar nodig en mogelijk zal een nog scherpere kijk op de mens aan onze gemeenten niet onthouden worden.

In deze studie zullen wij de bijbelse schijnwerper op de Christus richten. Wie is Hij, wat is zijn functie, hoe mag onze relatie tot Hem zijn?

In de beantwoording van deze vragen doet zich echter een moeilijkheid voor. De geschiedenis van de mensheid is namelijk in twee situaties te onderscheiden: de toestand vóór de zondeval en die er na. De eerste wordt door Jezus aangeduid met de woorden "van den beginne..." (Mat.19:4,8b). Toen was alles nog zuiver, oorspronkelijk en ongerept. Vanuit die paradijsituatie zou God de mens gaan opleiden tot volwassen zoonschap en tenslotte tot partnerschap. De eerste was Adam, de zoon van God (Luc.3:38). Hij zou de eerste onder alles worden, een christuspositie gaan innemen. Daar wij ervan uitgaan dat er 'van den beginne' niet bij voorbaat door God rekening werd gehouden met een mogelijk ontstaan van duisternis en zondeval, had Hij niet uit voorzorg al Jezus in zijn plan opgenomen. Onze Heer had nog geen bestaan (preëxistentie)! Dat was ook niet nodig, want alles was zeer goed en zou zeer goed gaan. Pas toen er ongehoorzaamheid werd gevonden (Stb.28,29,30 – CV.jr.) en de eerste Adam faalde, bleek de schepping nochtans zó goed te zijn, dat God er een nieuwe christus en zelfs een offerlam uit te voorschijn kon halen: Jezus van Nazaret, de eniggeboren zoon van God. Daardoor kon Gods voornemen alsnog voortgang vinden en zal straks alles weer op orde zijn en terecht komen.

Wij, verkerend in de situatie ná de zondeval, zien nu de mens Jezus (Rom.5:15b; 1 Tim.2:5), de laatste Adam (1 Kor.15:45b), als de door God aangestelde Christus: God heeft Hem èn tot Here èn tot Christus 'gemaakt'

(Hand.2:36)! De oorspronkelijke christusfunctie, plús de door de zondeval noodzakelijk geworden "extra's" zoals: verzoener, verlosser, genezer, hersteller, hogepriester, overwinnaar, e.d., komen nu alle samen in onze Heer. Een veelvoudige taak en daarom heeft God Hem uitermate verhoogd (Fil.2:9).

Dit alles wordt in enkele bijbelteksten samengebond (bv.Ef.1:4,5; 1 Petr.1:19,20; Op.13:8). Het gevolg daarvan is dat men door een verkeerd inzicht van de gedachte is uitgegaan dat Jezus al vóór de schepping bestond en dus door God met voorbedachten rade achter de hand werd gehouden met betrekking tot de naderende en onafwendbare zondeval. Zo'n uitleg is dus onjuist. Alleen de christusfunctie was van voor de grondlegging der wereld door God vastgelegd en bedoeld voor de eerste mens Adam. Pas doordat 'het eerste' niet onberispelijk bleef, werd er 'gezocht' naar een tweede invulling (naar Hebr.8:7).

Deze wat ingewikkelde zaak zal in komende artikelen van broeder Visser jr. gedetailleerder uitgewerkt worden.

Taakstelling

Uit het evangelie valt af te leiden wat God beoogde (en nog steeds blijft beogen) met de aanstelling, positie en functie van 'de Christus'. De zogenaamde "extra's" die onze Christus – Jezus – ook nog heeft uitgewerkt, worden hierbij even buiten beschouwing gelaten. Dat komt straks pas aan de orde. Het gaat er nu om een goede begripsvorming te ontwikkelen omtrent Gods geheime-nis van 'de Christus' (Kol.2:2b). Hij wil immers ieder mens in die Christus volmaakt doen zijn (Kol.1:28).

De Gezalfde

Christus is een Grieks woord dat 'gezalfde' betekent. Het is een titel, geen eigennaam. Zalving ontvingen priesters, profeten en koningen bij de aanvang van hun taak. Jezus werd tot Christus, doordat God Hem zalfde met heilige Geest:

*Jezus van Nazaret die God met de Heilige Geest en met kracht heeft gezalfd (Hand.10:38).

*die ons bevestigt in de Gezalfde (2 Kor.1:21).

Hierdoor had Jezus bevoegdheid ontvangen voor bovengenoemde drie bedieningen (Luc.20:8):

De Eerste

*Daar wij nu een grote hogepriester hebben, Jezus, de Zoon van God... (Hebr.4:14).

*De Here God zal u een profeet doen opstaan... naar hem zult gij horen in alles wat hij tot u spreken zal... (Hand.3:22).

*Hij moet als koning heersen (1 Kor.15:25a).

Het hogepriesterschap komt ons echter voor als een toegevoegde functie, en niet als oorspronkelijke christustaak, daar het alles te maken heeft met verzoening (Hebr.5:5; Hebr.9:11,12). Vergeving, verzoening, reiniging en verlossing waren immers 'van den beginne' niet nodig. Een middelaar, waardoor men tot God kan komen, is na de zondeval noodzakelijk geworden (1 Tim.2:5; Joh.14:6b).

Als profeet komt het leraarschap van de Christus tot uitdrukking. Het hoogste gezag ligt erin besloten. Uit Hebr.1:1,2 leren we dat God in de Zoon spreekt, die Hij tot een erfgenaam van alle dingen gesteld heeft. In de verzen erna komt zijn koningschap tot uitdrukking. Hij heeft Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge (vers 3). Zijn koningschap zal geen einde nemen (Luc.1:33).

Zoals reeds eerder geschreven is, was Adam de eerste en zou dat uiteraard gebleven zijn, ware het niet dat hij tot zonde kwam. Nu God opnieuw begon om in zijn Zoon het christusschap te realiseren, werd Hij de eerste onder alles (Kol.1:18b). Dat 'alles' is vanuit het oorspronkelijke bezien bv.:

*kennis en wijsheid: Kol.2:3.

*volheid: Kol.2:9.

*beelddrager Gods: Kol.1:15; Joh.14:9b.

*erfgenaam: Hebr.1:2.

Maar vanuit de toegevoegde opdrachten van 'het Lam zijn' bv. ook:

*verzoener: 1 Joh.2:2.

*overwinnaar: Op.3:21.

*eersteling uit de doden: 1 Kor.15:20.

Doordat deze laatstgenoemde zaken er extra bijgevoegd werden, spreekt Paulus terecht in Kolossenzen 1:18b dat Hij onder alles de eerste 'geworden' is. Het

De Leidsman

was van den beginnen niet zo, maar door de noodzakelijkheid van redding voor een gevallen mensheid moest er meer verricht worden door de Christus. Zodoende 'werd' Hij onder alles de eerste.

Hij wordt 'de eerste en de laatste' genoemd in Openbaring 22:13. Aangezien het 'eerste zijn' eigenlijk bij het 'Adam zijn' behoort, schrijft Paulus terecht over Jezus, die tot Christus werd, dat Hij (de laatste) Adam is (1 Kor.15:45b). Daarbij merken we op dat de Heer nergens de tweede Christus genoemd wordt, om de eenvoudige reden dat de eerste Christus nooit tot stand is gekomen. In en door Jezus werd het eindelijk voor God mogelijk de ware en oorspronkelijk bedoelde mensheid te voorschijn te brengen. Hij is van dat koninklijk priesterschap, van die heilige natie, van dat eigen godsvolk, de eerste. 'Alle dingen' van die vernieuwde schepping zijn in Hem geschapen en 'alle dingen' van dat nieuwe leven hebben hun bestaan in Hem (Kol.1:16,17). Zo lezen we ook Openbaring 3:14: Hij is het begin van de schepping Gods. Hierin zien we de belangrijkste fundamentele functie van de Christus.

Over deze functie zegt de Heer zelf dat één onze Leidsman is, de Christus (Mat.23:10). God heeft de Zoon tot een Leidsman en Heiland verhoogd (Hand.5:31). Andere benamingen zijn oa. herder, hoofd en Heer. Enkele schriftplaatsen zijn:

- * Ez.34:23:Ik zal één herder over hen aanstellen.
- * 1 Petr.2:25:Gij hebt u bekeerd tot de herder en hoeder van uw zielen.
- * Hebr.13:20:Onze Here Jezus, de grote herder der schapen.
- * Ps.18:44:Gij steldet mij tot een hoofd der natin.
- * Ef.1:10:Om al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten.
- * Ef.4:15b:Die het hoofd is, Christus.
- * Hand.10:36b:Deze is aller Heer.
- * Rom.10:12b:Eén en dezelfde is Heer over allen.
- * Kol.3:24:Gij dient Christus als Heer.

Dit leiderschap is volledig in overeenstemming met het eerste zijn onder alles. Omdat Jezus slaagde in het gestalte geven aan de geestelijke mens Gods, aan de christusfunctie, aan het voorbeeld zijn van getrouwe en waarachtige getuige van het plan Gods, aan het Lam zijn, had de Vader een welbehagen in Hem. Hij gebod ons: Hoort naar Hem! (Mat.17:5). Deze Christus is betrouwbaar, beproefd en bekwaam gebleken en volmaakt geworden als Leidsman onzer behoudenis (Op.3:14; Hebr.4:15; Hebr.2:11).

Boven alles

Door de volmaakte heiliging door de Vader (Joh.10:36a) en door een onvoorwaardelijke gehoorzaamheid van de Zoon (Jes.50:4,5) kon Jezus' ontwikkeling en groei naar de geestelijke volwassenheid in onberispelijkheid onbepaald voortgang vinden (Luc.2:52; Hebr.7:28b). Dat bood God de mogelijkheid om al zijn volheid in Hem te doen laten wonen (Kol.1:19; Kol.2:9;). En dat was niet tevergeefs, want Jezus wendde deze heerlijkheid aan om Gods wil te volbrengen: het verlossen van de mensheid uit de macht der duisternis (Kol.1:13), het herstel aller dingen ter hand te nemen (Ef.4:10b; Op.21:5a), om Gods volk tot de volkomenheid te leiden (Ef.1:23) en om in dit alles de goede God te openbaren (Joh.14:9,10). De Vader heeft Hem boven alle overheid en macht en heerschappij en alle naam gezet. Hij heeft alles onder de voeten van de Christus gesteld (Ef.1:21,22). Hij neemt de sleutelpositie in: niemand komt tot de Vader dan door Mij (Joh.14:6b). Daarom is Hij ook boven alles te prijzen tot in eeuwigheid (Rom.9:5).

Het extra

Dit woord 'extra' is hier slechts voor de duidelijkheid gebruikt. Het wil weergeven dat de Christus 'Jezus' meer opdrachten heeft vervuld dan alleen die welke tot de oorspronkelijke christustaken behoorden. Door de zondeval was dit noodzakelijk geworden (Rom.3:9-19). Er moest een grondslag gelegd worden, waardoor het rijk der duisternis uitgeschakeld en de mens weer ingeschakeld zou gaan worden. Voor die mens is nodig:
*vergeving van zonden (Ef.1:7)
*verzoening met God (Rom.5:10,11; Kol.1:21,22)

Alles

*verlossing uit de macht van de boze (Kol.1:13; Hebr.9:12)

*bevrijding uit de dood (2 Tim.1:10)

*herstel van alle beschadigingen in lichaam, ziel en geest (Mat.8:17; 1 Petr.2:24)

*Geestesdoop (Mat.3:11b).

Onze Heer heeft hier heerlijk in voorzien. Daardoor is zijn christuspositie uitgebreid, te weten als: redder (Mat.1:21; Luc.1:71), verlosser (Kol.1:13), geneesheer (1 Petr.2:24), dooper in heilige Geest (Marc.1:8b), overwinnaar (Op.1:18; Op.3:21; Op.5:5). Voor deze zaken heeft Jezus al zijn liefde, geloof, gehoorzaamheid, trouw, volharding en daadkracht ingezet. Is het een wonder dat God Hem uitermate heeft verhoogd en Hem 'de naam boven alle naam' heeft geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader? Zijn naam is: de Koning der koningen en de Heer der heren! (Op.19:16).

In Kolossenzen 3:11 schrijft Paulus: alles en in allen is Christus. Kernachtiger kan het bijna niet. Christus is alles. In Hem is 'alles' aanwezig wat dient tot verwerking van Gods plan met mensen, ja voor gevallen mensen. De Vader had het Koninkrijk bereid voor wie Hem liefhebben (Mat.25:34; Jak.2:5). Door Christus zijn we er voor toebereid (Joh.14:2; Kol.1:12,13). Niets ontbreekt in Hem om de mens tot zijn eindbestemming te brengen (Mat.22:8a). Voor wie gelooft, is alles daarvoor mogelijk geworden (Marc.9:23).

Vervolgens bedoelt Paulus ook te zeggen dat we niet buiten Christus behoeven te zoeken, omdat Hij 'alles' is. De behoudenis is in niemand anders en er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden (Hand.4:12). Het 'laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder des geloofs' en 'vestigt uw aandacht dan op Hem' uit Hebr.12:2,3 zal nu duidelijk zijn. Alleen Jezus is de weg, de waarheid en het leven

<p>Hoofd</p>	<p>(Joh.14:6). Toen op de berg der verheerlijking de drie discipelen een stem uit de lichtende wolk hoorden zeggen: "Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!", zagen zij niemand dan Jezus alleen (Mat.17:5-8).</p> <p>De Christus zou het hoofd van de mensheid zijn. Nu die mensheid van haar Schepper is afgedwaald, gaat de Christus – middels de prediking van zijn evangelie – rond om het verlorene te zoeken en te redden (Luc.19:10; Hand.10:38). Indien Hij iemand vindt die voor Hem kiest, koopt Hij hem/haar met zijn eigen bloed voor God (Hand.20:28b; Op.5:9b). Dit zijn diep aangrijpende en ontroerende teksten.</p> <p>Daar de Vader aan de Zoon alles overgegeven heeft (Mat.11:27), schenkt Hij die geredde mens ook aan zijn Zoon (Joh.17:6). Zij behoren dan als schapen tot zijn kudde waar Hij de goede Herder over is. Een ander beeld wordt in 1 Korinthiërs 12:27 genoemd: het lichaam van Christus waar elk kind van God een lid van is geworden. Christus is daar het hoofd van (Kol.1:18a). Zonder beeldspraak gesproken: Hij vormt de zijnen tot een gemeente waar Hij door God als Hoofd aan gegeven is (Ef.1:22).</p>
<p>Taken</p>	<p>De positie van de Christus als hoofd over de gemeente is niet zondermeer een ereplaats, maar een zeer functionele en onontbeerlijke noodzaak. "Zonder Mij kunt gij niets doen", sprak Hij terecht (Joh.15:5b). Enkele belangrijke hoofdtaken zijn oa.:</p> <ul style="list-style-type: none"> *leiding geven: (Joh.10:16). Hij voert de zijnen naar de weiden en bronnen van leven (Joh.10:3b,4,9b; Op.7:17). *groei schenken: Aan Hem ontleent het gehele lichaam zijn groei (Ef.4:16). *aanvoeren: Hij gaat de gemeente voor in de strijd. In Openbaring 19:11-16 wordt ons dat in duidelijke beeldspraak geschilderd. *volmaken: Hij zal alles in allen volmaken (Ef.1:23b).
<p>Onze houding</p>	<p>Dit laatste zal alleen mogelijk en haalbaar zijn, indien de afzonderlijke leden Jezus Christus als hoofd aan-</p>

vaarden. Hij zal 'alles' in ons allen dienen te worden. In Efeziërs 1:23a verwoordt Paulus het met: ...vervuld met Hem. Ook Petrus schrijft daarover: Heiligt de Christus in uw harten als Here (1 Petr.3:15a). Wie zich uit vrije wil en door persoonlijk geloof heeft bekeerd tot deze herder en hoeder, zal Hem tot bron van zijn leven doen laten zijn (1 Petr.2:25; 1 Joh.4:9b). Dit vraagt een dagelijkse en praktisch gerichte gehoorzaamheid, voegzaamheid en volgzaamheid ten opzichte van zijn wil. Wij zijn nu schuldenaars geworden om naar zijn Geest te leven (2 Kor.1:21,22; Rom.8:12-14) en om ons aan zijn waarheid te houden (Ef.4:15). Dit is een ware vreugde, want wie de Zoon heeft, heeft immers het leven (1 Joh.4:12a). Deze totale overgave aan Hem zal een wezenlijk kenmerk vormen van de gemeente in de eindtijd (Op.14:4b). Dit in scherp contrast met de geest van de antichrist die zich juist onafhankelijk opstelt en zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet (2Tes.2:4). Voor ons echter is er maar één Here, namelijk: Jezus de Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem (1 Kor.8:6b). Halleluja!